

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Sylvie Šiškeové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem Vítězslava Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, a proti odpůrci: **město Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí 3, Frýdlant nad Ostravicí, za účasti: **I) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a.s.**, se sídlem 28. října 1235/169, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2024, č. j. MSK 125164/2023, a o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Frýdlant nad Ostravicí schváleného usnesením zastupitelstva města Frýdlant nad Ostravicí ze dne 13. 12. 2017, č. 19/8.1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2025, č. j. 79 A 3/2025 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Odpůrci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením stavby rozšíření účelové komunikace z hlediska možného dotčení vlastnického práva stěžovatelky.

[2] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, jako příslušný stavební úřad, vydal společné povolení pro stavbu „Příjezdová komunikace k. ú. N. V. u F. n. O.“ umístovanou mimo jiné na pozemku parc. č. 1304/2 v k. ú. N. V. u F. n. O., který je ve vlastnictví odpůrce. Žalobkyně vlastní pozemky parc. č. XA a XB v k. ú. N. V. u F. n. O., které bezprostředně sousedí s povolovanou stavbou. Z důvodu tvrzeného dotčení svého vlastnického práva stavbou se proti společnému povolení bránila odvoláním. Stavební úřad totiž nepožadoval její souhlas ve smyslu § 184a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalovaný odvolání napadeným rozhodnutím zamítl.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u krajského soudu. S ní spojila návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Frýdlant nad Ostravicí schváleného usnesením zastupitelstva města Frýdlant nad Ostravicí ze dne 13. 12. 2017, č. 19/8.1 (dále jen „územní plán“), a to v rozsahu vymezení plochy rozšíření dopravní infrastruktury na pozemcích parc. č. 1304/2, XA a XB v k. ú. N. V. u F. n. O..

[4] Důvod pro zrušení napadené části územního plánu krajský soud neshledal. Nejprve zdůraznil koncepční charakter územního plánu, na jehož základě ještě nedochází ke konkrétní realizaci staveb (bod 17 napadeného rozsudku). Při vymezování ploch v územních plánech se tudíž neuplatní § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). S ohledem na plánovaný rozvoj v dané lokalitě má vymezení této plochy dopravní infrastruktury své opodstatnění (body 18 a 19 tamtéž).

[5] K napadenému rozhodnutí poté uvedl, že z koordinačních situačních výkresů obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že rozšířením stávající komunikace nedojde k dotčení pozemků žalobkyně, neboť budovaná výhybna je zcela umístována na pozemku ve vlastnictví města Frýdlant nad Ostravicí (bod 23 napadeného rozsudku). Požadavek § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se na rozšíření stávající komunikace neuplatní, protože zde veřejné prostranství s pozemní komunikací již existuje, nedochází tudíž k jeho vymezení (bod 24 tamtéž). Zdůraznil dále rozdíl mezi pojmy „*plochy veřejného prostranství*“ v územně plánovací dokumentaci a „*pozemky veřejného prostranství*“ v rámci územního či povolovacího řízení. V územně plánovací dokumentaci je plocha veřejného prostranství vymezena širěji, v rámci územního či povolovacího řízení dochází ke zpřesnění šíře veřejného prostranství, proto výsledná stavba na pozemku veřejného prostranství nemusí zasahovat do pozemků žalobkyně, ačkoliv se jich plocha veřejného prostranství v územním plánu dotýká (bod 25 tamtéž). Postup žalovaného byl správný, jestliže nepostoupil odvolání žalobkyně nadřízenému orgánu územního plánování podle § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Námitky žalobkyně totiž nesměřovaly do posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací (bod 26 tamtéž). Konečně pak potvrdil nadbytečnost pořízení geometrického plánu, neboť dotčení práv žalobkyně stavbou bylo v řízení spolehlivě vyvráceno (bod 27 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka nejprve upozornila na nesprávné označení napadeného rozhodnutí ve výroku I., III. a IV. napadeného rozsudku. Dále namítla, že se krajský soud nezabýval námitkou obsaženou v jejím odvolání, což zapříčinilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Za nepřezkoumatelné považuje i vypořádání svého návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, neboť jej krajský soud odůvodnil zcela obecnými tvrzeními. Navíc opomněl vypořádat argument, že koridor není v územním plánu veden jako veřejně prospěšná stavba.

[8] Krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť vyšel toliko z koordinačního situačního výkresu C.3, aniž by provedl stěžovatelkou navržené důkazy a nechal zpracovat geometrický plán posuzované stavby. Tvrdí, že není možné rozšířit stavbu silnice na 4,8 m bez zásahu do jejího vlastnického práva. Zásah do svého vlastnického práva odůvodňuje také minimální šíří veřejného prostranství dle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Konečně měl krajský soud přihlídnout k obsahu podání ze dne 2. 9. 2025 a 5. 9. 2025, ačkoliv byla podána po lhůtě k podání žaloby, neboť podporují tvrzení uvedená v žalobě.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem. Naopak se vymezil proti tvrzení stěžovatelky, že se nezabýval jejím návrhem na doplnění podkladů o geometrický plán. Dospěl však k závěru, že je tento požadavek nedůvodný. Poukázal na definici veřejného prostranství, dle které vzniká přímo ze zákona. V posuzovaném případě se ale nebylo nutné zabývat šíří veřejného prostranství dle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť zde již existuje pozemní komunikace a nedochází k vymezení nových stavebních pozemků. Dodal, že k žádnému „přivlastnění“ stěžovatelčiných pozemků nedošlo. Souhlasí také se závěrem krajského soudu, že nebylo možné přihlížet k žalobním bodům uvedeným po lhůtě k podání žaloby. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

[10] Odpůrce ve svém vyjádření především zdůraznil základní princip a smysl územního plánu, kterým je řešení koncepce územního rozvoje, nikoliv vlastnických vztahů. Vymezení ploch a koridorů není podmíněno souhlasem vlastníků. K umisťování jednotlivých záměrů a k řešení vlastnických vztahů pak dochází až při povolovacích procesech. Ustanovení § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se neaplikuje pro vymezení koridorů v územně plánovací dokumentaci. Územní plán navrhl rozšíření plochy dopravní infrastruktury z opodstatněných důvodů a napadená stavba tomuto cíli vyhovuje, neboť ve vymezeném koridoru rozšiřuje účelovou komunikaci o výhybnu. Připomněl, že koridor není veden jako veřejně prospěšná stavba, a tudíž není možné pozemky pro stavbu vyvlastnit. Je tudíž nutné zabývat se konkrétními vlastnickými vztahy v rámci povolovacího procesu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016-51).

[14] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud, resp. správní orgán, rozhodovací důvody na skutečnostech v řízení nezjišťovaných, případně zjištěných v rozporu se zákonem (např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě, resp. v odvolání (např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS; či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost navíc není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje věcně přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24; či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35, bod 18). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, bod 28; nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, bod 74).

[15] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je seznatelné, jaké otázky – v návaznosti na návrhové body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody, které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřejmé. Krajský soud náležitě vypořádal jak námitky směřující proti napadenému rozhodnutí, tak i námitky týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[16] Konkrétně pak stěžovatelka vyčítá krajskému soudu, že se nevypořádal s námitkou obsaženou v jejím odvolání ze dne 27. 6. 2023, spočívající v tom, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s jejím návrhem na doplnění podkladů o geometrický plán. Krajský soud měl z této námítky, která však nebyla součástí žaloby, vyvodit, že žalovaný vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí. Tato skutečnost pak měla vést i k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

pokračování

[17] Dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. přezkoumá soud napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Správní soudnictví je tudíž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že je pouze na žalobci, aby v případě, že se domáhá ochrany svých práv žalobou u soudu, v žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, č. 524/2005 Sb. NSS). V nyní projednávané věci se správní orgán prvního stupně s návrhem stěžovatelky na doplnění podkladů o geometrický plán skutečně nevypořádal. Žalovaný však na tuto odvolací námitku v napadeném rozhodnutí reagoval, neboť na str. 15 až 16 vysvětlil neúčelnost požadavku stěžovatelky na prokázání širě veřejného prostranství geometrickým plánem, jestliže se § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. týkající se minimální širě veřejného prostranství v daném případě nepoužije. Měla-li stěžovatelka za to, že takové vypořádání považuje za nedostatečné či nepřezkoumatelné, měla takovou námitku formulovat v samotné žalobě. To však neučinila. Vzhledem k tomu, že žalovaný se s návrhem stěžovatelky na doplnění podkladů o geometrický plán vypořádal, neměl krajský soud důvod považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[18] Stěžovatelka brojí také proti způsobu vypořádání svého návrhu na zrušení části územního plánu, jež mělo být zcela obecné a nekonkrétní. Krajský soud se navíc nezabýval tím, že posuzovaný koridor není v územním plánu veden jako veřejně prospěšná stavba, k čemuž odkázala na bod 11 napadeného rozsudku. V tomto bodě nicméně krajský soud shrnuje vyjádření odpůrce, nikoliv žalobu stěžovatelky. Stěžovatelka se ve své žalobě nevymezila proti nezařazení koridoru mezi veřejně prospěšné stavby, soud proto neměl povinnost se touto otázkou zabývat. Tuto žalobní námitku uplatnila až v podání ze dne 5. 9. 2025, což však učinila opožděně, jak kasační soud blíže rozvádí v části III.c tohoto rozsudku. Je však nutné zdůraznit, že samotný stěžovatelčin návrh na zrušení části územního plánu byl zdůvodněn toliko širí veřejného prostranství dle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a tím, že vymezený koridor nemá v územním plánu opodstatnění. Odůvodnění krajského soudu obsažené v bodech 16 až 19 tedy odpovídá formulaci návrhových bodů. Nejvyšší správní soud soustavně zdůrazňuje, že odpovědnost za řádné a srozumitelné vymezení žalobních námitek leží na žalobci a že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Vypořádání návrhu na zrušení části územního plánu považuje kasační soud s ohledem na výše uvedené za dostačující a souladné s výše citovanou judikaturou. Nejvyšší správní soud tedy shledal napadený rozsudek přezkoumatelným.

III.b K dotčení vlastnického práva stěžovatelky

[19] Podstatou sporu je otázka, zda posuzovaná stavba zasahuje na pozemky ve vlastnictví stěžovatelky, a tudíž zda měl stavební úřad vyžadovat její souhlas dle § 184a stavebního zákona.

[20] Dle § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona platí, že „[n]ení-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby.“ Souhlas poté

musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace (§ 184a odst. 2 tamtéž). „*Souhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem*“ (§ 184a odst. 3 tamtéž).

[21] Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud v této otázce nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť vyšel z koordinačního situačního výkresu C.3, aniž by provedl jí navržené důkazy a nechal zpracovat geometrický plán posuzované stavby. Tvrdí, že není možné rozšířit stavbu silnice na 4,8 m bez zásahu do jejího vlastnického práva. Zásah do svého vlastnického práva odůvodňuje také minimální šíří veřejného prostranství dle § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Tuto námitku neshledal kasační soud důvodnou.

[22] Dle § 22 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., platí, že „[n]ejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, je 8 m. Při jednosměrném provozu lze tuto šířku snížit až na 6,5 m.“ Citované ustanovení se týká vymezení pozemků a umísťování staveb na nich, aplikuje se proto v územním či povolovacím řízení (rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009 - 82, bod 38). Toto ustanovení se však nepoužije, nedochází-li ke zřizování nového veřejného prostranství (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2024, č. j. 10 As 339/2022 - 47, bod 19). Nepoužije se ani v situaci, kdy veřejné prostranství vzniklo před 1. 1. 2007, tedy před účinností vyhlášky č. 501/2006 Sb. (rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 5 As 79/2014 - 38; či nověji ze dne 15. 8. 2024, č. j. 1 As 215/2023 - 29, bod 19).

[23] V posuzovaném případě dochází pouze k rozšíření stávající pozemní komunikace o výhybnu, a to v rámci již existujícího veřejného prostranství. Nedochází zde tím pádem k vymezení nového veřejného prostranství zpřístupňujícího pozemek rodinného domu, proto je správný závěr krajského soudu a stejně tak žalovaného, podle něhož se nepoužije § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Toto ustanovení tudíž není pro posouzení dané věci relevantní.

[24] Z obsahu správního spisu poté jednoznačně plyne, že stavba rozšíření komunikace o výhybnu je umísťována výhradně na pozemku parc. č. 1304/2 v k. ú. N. V. u F. n. O., který je ve vlastnictví odpůrce. Na pozemky ve vlastnictví stěžovatelky (parc. č. 1304/2 a XA v k. ú. N. V. u F. n. O.) nijak nezasahuje. Koordinační situační výkres C.3, ze kterého vycházel i krajský soud, bez jakýchkoliv pochybností zakresluje budoucí stavbu na pozemku parc. č. 1304/2 a dle vyznačené kóty je zřejmé, že mezi výhybnou a pozemkem parc. č. XA ve vlastnictví stěžovatelky zůstává prostor 0,6 m. Stěžovatelka takto zjištěný skutkový stav adekvátně nezpochybnila. Správní orgány proto nepožadovaly provedení dalších důkazů, které by polohové určení stavby zpřesňovaly (například stěžovatelkou požadovaný geometrický plán). Samotná stěžovatelka navíc v rámci správního řízení dokládala mapu z katastru nemovitostí, ze které dovozovala, že pozemek parc. č. 1304/2 má šířku 6 m. Má-li být stávající komunikace o šířce 3 m rozšířena v místě výhybny na 4,8 m, jednoznačně z toho plyne, že je možné realizovat stavbu výhradně na pozemku ve vlastnictví odpůrce.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný i krajský soud vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž stěžovatelce vysvětlili neúčelnost zpracování geometrického plánu. K dotčení vlastnického práva stavbou podle obsahu

pokračování

správního spisu nedojde, bude-li stavebník při realizaci stavby postupovat dle společného povolení. Stavební úřad proto neměl povinnost požadovat po stavebníkovi souhlas stěžovatelky dle § 184a stavebního zákona. Ten je vyžadován pouze v případě, není-li stavebník vlastníkem pozemku, na nějž se stavební záměr umísťuje.

III.c K podáním učiněným po lhůtě

[26] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud měl přihlédnout k obsahu podání ze dne 2. 9. 2025 a 5. 9. 2025. Ačkoliv je stěžovatelka uplatnila po lhůtě stanovené k podání žaloby, podporovala tvrzení uvedená v žalobě. Ani tato námitka není důvodná.

[27] Dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Po lhůtě pro podání žaloby tak není možné rozšiřovat žalobu o nové žalobní námítky. Pro návrh na zrušení opatření obecné povahy poté platí, že návrh obsahující veškeré náležitosti nelze v řízení rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body (§ 101b odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[28] Z odůvodnění napadeného rozsudku (bod 14) plyne, že se krajský soud novými žalobními námitkami obsaženými v uvedených podáních nezabýval, neboť je považoval za uplatněné opožděně. Stěžovatelka tento závěr krajského soudu v kasační stížnosti nijak konkrétně nezpochybnila, toliko odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze navrhování důkazů směřujících k prokázání tvrzení již obsažených v žalobě považovat za rozšíření žaloby. Neupřesnila však, které konkrétní žalobní námítky měla tvrzení obsažená v uvedených podáních dále rozvíjet. Podání ze dne 2. 9. 2025 přitom představuje návrh na doplnění dokazování, s nímž se krajský soud vypořádal v bodě 15 napadeného rozsudku, zatímco podání ze dne 5. 9. 2025 z převážné části představuje toliko reakci na vyjádření odpůrce. Pokud jde o námitku týkající se nevymezení koridoru jako veřejně prospěšné stavby v územním plánu, obsaženou v podání ze dne 5. 9. 2025, na jejíž nevypořádání stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje, považuje ji Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za opožděně uplatněnou. Jednalo se tudíž o nepřípustné, resp. opožděné rozšíření návrhových bodů.

[29] S ohledem na nepřípustnost rozšiřování žalobních námitek po lhůtě k podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. a nemožnost uplatnění nových návrhových bodů po podání návrhu obsahujícího veškeré požadované náležitosti dle § 101b odst. 3 s. ř. s. považuje Nejvyšší správní soud takový postup krajského soudu za správný.

[30] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že zjevná nesprávnost ve výroku, spočívající v chybném označení napadeného rozhodnutí, není vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Předseda senátu opraví v rozsudku zjevnou nesprávnost opravným usnesením, a to i bez návrhu (§ 54 odst. 6 s. ř. s.). Krajský soud by tak měl vydat opravné usnesení, kterým opraví zjevnou nesprávnost napadeného rozsudku spočívající v chybném označení napadeného rozhodnutí, čímž tuto vadu dodatečně zhojí. Není však důvodu, aby z tohoto důvodu napadený rozsudek nyní zrušil kasační soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšnému žalovanému ani odpůrci pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jejich běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jim proto nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení poté nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil v řízení žádné povinnosti a samy nenavrhly, aby jim byla náhrada přiznána z důvodů hodných zvláštního zřetele [§ 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2025 (viz čl. XI část sedmá zákona č. 314/2025 Sb.), ve spojení s § 120 s. ř. s.].

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2026

Ivo Pospíšil
předseda senátu